

**Parodie, of weêrklanken op de alleenspraak
van Gysbrecht van Aemstel; toegepast op de
gelukkige verlossing van Nederland, in den jare
1813**

bron

Parodie, of weêrklanken op de alleenspraak van Gysbrecht van Aemstel; toegepast op de gelukkige verlossing van Nederland, in den jare 1813. Hendrik van Kesteren, Amsterdam 1813

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_par004paro01_01/colofon.php

děni

Parodie, of weêrklanken op de alleenspraak van Gysbrecht van Aemstel; toegepast op de gelukkige verlossing van Nederland, in den jare 1813.

Een Amsterdamsch burger spreekt.

Het hemelsche Gerecht heeft zich ten lange lesten;
 Ontferremd over ons en dees benaauwde Vesten:
 Onze Amsterdamsche Maagd lag dood'lyk krank te bed;
 Het slagtmes was alreeds haar op de keel gezet;
 Maar Amstels Nero is, met all' zyn Plunderhoopen,
 Met al zyn Fransch gebroed, van zelven weggehoopen;
 Zy namen, voor een poos, naar Utrechts Muur de wyk,
 Doch vluchten nu, beslikt, langs heide, veld en dyk.
 Had hen de Zuiderzee verdrongen in haar golven!
 Nu missen zy hunn' prooi, die hongerige Wolven;
 Zy kruipen in hun Hol, beducht voor 't fel geschreeuw
 Van Hollands grimmig Dier, den langgetergden Leeuw.
 Indien dat Roofgebroed nog verder had verslonden,
 't Had zeker binnen kort geen vreeten meer gevonden.
 Hoe snel, hoe onvoorziens, is deze kans gedraaid!
 Lang was de boord van 't Y met Douaniers bezaaid,
 Waardoor ons Volk het hemd van 't ligchaam wierd gereeten;
 Doch eind'lyk wierd hun Rok verwoed in 't vuur gesmeten;
 Hun Huisjes zyn verbrand, hun Aad'laars vlogen weg;
 De Fransjes zyn gefopt, ondanks hun slim beleg,
 En wy, den Hemel dank, van dat Geboefte ontslagen;
 Hoe zal het gantsche Land van dees Verlossing waagen!

Der Gallen Broederschap stond ons verschrik'lyk dier,
 Dewyl zy wierd bevest, door kluister, zwaard en vier,
 En onze Jonglinschap aan de ouderlyke daken
 Ontruikt wierd, om den Beul der Wareld groot te maaken.
 Doch Moscou was het eerst een slagboom voor zyne eer:
 Nu wordt hy vreeslyk klein, die eertyds groote Heer!
 Zulk een' geduchten klap was hem Europa schuldig.
 Voor zyn te dwaas gesnork was lang 't papier geduldig;
 Doch, schoon 't geen Courantiers aan logens heeft gemist,
 Toch brak de bommel uit en elk doorzag hun list,
 Ja, hoe hun vrekke ziel daartoe wierd aangeprikkeld,
 Zy hebben, met hunn' Baas, zichzelve in 't net gewikkeld;
 Elke Neërlaag wierd vergeefs als Zegepraal verbloemd;
 Met recht moest hun geschryf ten vure zyn gedoemd;
 Och! had men all' de geen, die zich zoo grof vergrepen,
 Naar Nova-Zembla's kust als pakgoed in zien schepen!
 Nogthans, al golden ook hun sprookjes by 't Gemeen,
 De brave Burgerstand, in 's Lands voornaamste Steên,
 Liet zich in zyne hoop belem'ren noch besnoeijen;
 Men wist het spreekwoord wel: 'Veel Koeijen, ook veel moeijen',
 En duurzaam Heer te zyn in elk gestolen Land,
 Was onbestaanbaar als de dromery van Kant.
 Uit heerschzucht is wel meer een' Dwing'lands val gesproten:
 Al temt hy 't morrend Volk, door boeijen, grend'len, sloten,
 Hy wordt niet min bedreigd door Haat'ren zonder tal,
 En 't is zyn eigen Hond die 't eerst hem byten zal.
 Die Moeäl snorkte wel te vechten om de Vreede,
 Maar 't was om Hollands Kroost, ten negenste Gelede,
 Te villen, zoo dat elk een dor Geraamte scheen:
 Dusdanig wierden wy met Vrankryk lotgemeen!

En, of men zich beriep op Staatsverbond, of Eeden;
 Die, om Miljoenen gelds, weleer de Gaulers deden,
 Toen ons hun Broedermin meer kostte dan hun haat,
 Dat naakte Schelmenrot zag ons slechts aan met smaad;
 De Nederlandsche Leeuw dorst zelfs den poot niet roeren;
 Men mogt niet meer 's Lands Vlag dan omgekanteld voeren;
 De trotsche Dwing'landy zat in haar' Stoel gerust,
 Wyl geest en yvervuur geheel was uitgebluscht.
 Hier help geen tusschenspraak van Koningen noch Heeren;
 Men wou onze Amstelstad het onderst boven keeren;
 Ons Volk was nog te veel aan de oude Wet getrouw:
 Men dacht dat beed'lary ons tammer maken zou;
 De Handel moest, helaas! verkwynen en versterven,
 En zelfs geen Sloep mogt vry langs Binnenwaters zwerven.
 Wat ook was Handel waard', daar ieder Koopmanszoon
 Hervormd wierd in Soldaat, tot steun van 's Dwing'lands Troon,
 En dus de schoonste bloem van onze Burgerye
 Merkuurs gebied ontging voor Mavors heerschappye?
 Belangen, ligchaamskwaal en klagten baatten niet:
 Onze Alva riep: 'Weck! Weck' en lagchte om elks verdriet;
 Deed hy van lid tot lid ons niet in stukken zaagen,
 Door prik'ling, brandend lak, en and're wreede plaagen,
 Heeft hy te menigmaal zyn' snooden lust geboet,
 En zich bezondigd aan het Amsterlandsche Bloed,
 Tot groot verdriet en spyt der zuchtende Onderzaaten;
 Ja, ondanks aller haat, door dwangzucht uitgelaaten,
 Bereikte toch de Schoft zyn oogmerk al te wel:
 Hy ondervinde ook ééns die grappen in de Hel!
 Dan, eind'lyk steeg elks klagt niet vruchtloos naar den hoogen:
 Het morgenlicht van heil herrees voor aller Oogen;

Pas wierd de Nederlaag van 's Warelds Beul bekend,
 Of alle Tiranny nam een gelukkig end':
 De Hemel heeft ons Land op éénmaal begenadigd,
 En tegen 't Fransch geweld aan allen kant verdadigd,
 Wyl 't Volk niet was ontaart van zyner Vadren deugd.
 Wat geestdrift ryst nu op by Ouderdom en Jeugd!
 Geen tyd, geen tegenspoed, deed onze zucht verand'ren:
 De Zoonen van het Y en 't Kroost der Waterland'ren
 Bevolken nu weldra weêr 't vlak der Zee alom;
 Een Wimpel is hun merk van ouden Adeldom;
 Hun Krygskas is elk Schip met Handelschat gelaaden;
 Hun nutte werkzaamheên zyn hunne heldendaaden.
 Nogthans, zy vreezen ook geen dood en open graf,
 Als een DE RUITER hen doet luist'ren naar zyn' staf:
 Hiervan weet menig Volk alreeds van ouds te spreken,
 En onze Waterleeuw zal weêr zyn schande wreken.
 Neen, neen! hy is niet dood, al wierd hy lang getemd;
 Maar tot een' Franschen dans vond hy zich niet gestemd.
 Daar Rusland, Oostenryk, den Vyand heeft geslagen,
 Daar Pruissen, Zweeden meê, de Zege weg mogt draagen,
 Daar 't all' den Gal bevecht, zo inlands als uitheems,
 Keerde ook Vorst WILLEM weêr van de oevers van den Theems:
 Hy wierd weldra gevolgd door Eng'lands Oorlogsrotten,
 En door een strydbaar tal van Ieren en van Schotten.
 Hoe minlyk was 't onthaal dat hem te beurte viel!
 Hoe trof elks wellekom zyn Vorstelyke ziel!
 Hy wierd niet slechts begroet aan 't hoofd van Hollands Troepen,
 Maar hoorde al 't blyde Volk 'Oranje boven!' roepen;
 De liefde tot dien Vorst zette aller hart in vlam,
 En 't was in Gysbrechts Wal dat hy dit meest vernam:

Hy ziet door oud en jong zyn hoog belang omhelzen.
 Wie hem belaagen dorst, zou erger dan Van Velzen
 Ten doel staan aan de wraak, en proeven haar met recht.
 Het Koninglyk gezag is hem reeds toegezegd;
 Niet dat een hooge praal zyne Oogen kan verblinden;
 Maar Neêrland moet daarin een sterker veêrkracht vinden.
 Hoe zocht men hem van ouds te maaken tot een' Slaaf!
 Men stond zyn Voorgeslacht geen eernaam toe van Graaf;
 En echter moest ons Volk een' Keizers wet gedoogen!
 Ja, menig klein Tiran dwong 't hem te zien naar de Oogen!
 Dan, 't zuchtend Vaderland gaf hen op ééns den schop.
 Nog wekt hun razerny ons aller wraakzucht op,
 Gebillykt om den Moord in 't ongelukkig Woerden,
 Waar zy den zelfden Kryg als wilde benden voerden;
 Doch na dat gruwelstuk, van ieder aangehoord,
 Vloôn zy naar Gornichem, Vianen of Montfoort:
 De nagroet, wel te recht die Helden opgedraagen,
 Is de algemeene vloek, de wensch van alle plaagen.
 De Franschen mogen nu geheel hun leven lang,
 Indien 't hen zoo behaagt, zich buigen voor den Dwang;
 En zelfs, uit Keizersmin, het hongerlyden zweeren:
 Geen Mensch benydt het lot dier Ridderlyke Heeren,
 Wier Eere-Legioen ons maag're kaaken gaf;
 Bekruisd te zyn als zy was ons tot kruis en straf.
 Wel! Dat in 't eind' de Vreede een troost zy voor ons allen!
 Dat weêr de Handel bloeije in Amstels ruime Wallen!
 Beyvren wy ons trouw voor de algemeene zaak,
 En laat ons Hollandsch hart niet luist'ren naar de wraak!
 Zyn wy voortaan één Volk: de naam van Zeeuwen, Vriezen,
 't Moet all' zich in den naam van Vaderland verliezen.

Biên wy d'Oranjevorst ons aller bystand aan!
Zoo zal, wanneer de storm met kracht is doorgestaan,
Het bly geluk op nieuw, in onzer Steden Wallen,
In Dorp, Gehucht en Vlek, aan elk te beurte vallen;
Zoo zal het Neêrlandsch Volk, in Vreedes zagten schoot,
Beveiligd zyn voor 't wee van Kryg en Hongersnood.
Laat ieder Burger dan zoo moedig zich gedraagen,
Dat nooit 's Lands Magt, ten prooije aan droeve Nederlaagen,
Zich schand'lyk zie beroofd van haar' verheven roem,
Maar de Aarde weêr met lof de Leeuwendaalers noem!
Ja, laat ons, als van ouds, ons tegen Dwang verzetten,
En 't Krygsgeweer alleen met schuldig bloed besmetten!
Dat nooit Partyzucht weêr, in blinde onwetenheid,
Zich overgeeve aan drift, die 't goed van 't kwaad niet scheidt!
Nu! laat het gul vermaak ons harte zyn ten trooster,
En leeven wy niet meer als in een treurig Klooster,
Of aak'lig Kerkerhol, waar vreugde ons nooit begroet;
Maar zyn we, om ons geluk, verheugd en welgemoed!
Vorst Willem's eed'le ziel heeft ons dat heil besproken,
En Neêrlands Rampenheir is eind'lyk opgebroken.